

[Clausager.]

før? Jeg hørte under den forrige Sags Behandling en Sammenligning mellem den nuværende Regering og en eventuel konservativ Regering. Man kan ogsaa drage en Sammenligning, hvad Toldpolitikken angaar. De Konservative er nogle rene Sinkere i den Henseende, de kan slet ikke hamle op med Nyprotektionisterne, Socialdemokraterne, og deres Følgesvende maa man vel nævne med for at være høflige mod dem. Det er en helt anden Toldpolitik, de fører, med nogle Beskyttelsessatser, vi aldrig har set før; de gaar op til 100 pCt. eller mere af Værdien.

Der er paa denne Maade sikkert ført en helt forkert Politik, og jeg forstaar godt, at man maa søge at bøde paa det gennem Love som disse her. Men langt bedre vilde det dog være, om man gik til fra Bunden af at bortskaffe noget af den erhvervsøkonomiske Uligevægt, saaledes at man slap for at give Love, der skal afbalancere andre Love. Jeg forstaar godt, at naar Finansministeren har forelagt Forslag om en Forlængelse af den fæle Toldlov af Oktober 1932 — det ligger i Udvalg —, saa maa der selvfølgelig noget til at bøde paa den; den ene daarlige Lov maa afbalanceres med en anden. Var det ikke bedre at faa dem begge væk? Jeg synes, det var langt sundere og meget mere naturligt at gaa direkte til Ondets Rod og se at faa udjævnet noget af det, der frembringer Kløften imellem de to Erhvervskredse, jeg har talt om.

Man behøvede ikke engang at nøjes med det. Jeg maa vel nok have Lov til at sige, at vor Beskatningspolitik er rent ud sagt forfærdelig. Man kunde godt tænke sig, at Regeringen valgte det Standpunkt at sige som saa: Vi kan ikke udjævne Erhvervenes Ulighed, men vi kan bøde paa den gennem Beskatningen. Det var dog et Standpunkt. Har man gjort det? Nej, tværtimod, man har endda baaret sig saadan ad, at det Erhverv, der har den ringeste Indtjeningsevne, har de højeste Skatter i Forhold til Indkomsten, og det har i de senere Aar været mig en Gaade, at en Regering kan sidde stille og blive ved at se paa det Dag efter Dag, naar den har Magten baade her og dér og kan gøre lige, hvad den vil, uanset hvad de, der har en anden Mening, siger.

Vi har en Beskatning af Landbrugs-erhvervet, som er ganske utrolig haardhændet. En Opgørelse for Skatteaaret 1936 — 37 — det er Indkomsten for 1935, det drejer sig om — viser, at naar man opgør alle selvstændige Landmænds Indkomster

og den direkte Beskatning, som de maa bære — den indirekte kan man ikke tage med, vi kan ikke rende i Hælene paa et Menneske og se, hvad han bruger af Varer, og hvad han saaledes kommer til at svare i indirekte Skat —, at Landbrugets direkte Skat, altsaa dels Ejendomsskatter, dels Indkomstskatter og dels Formueskatter, har været dobbelt saa høj i Forhold til Indtjeningen som andre Erhvervs, nemlig 26 pCt. af Indkomsten, medens andres har været 13 pCt. Jeg gentager, jeg forstaar ikke, at en saa mægtig Regering som den nuværende, jeg kunde næsten fristes til at sige, denne enevældige Regering kan finde sig i det Aar efter Aar. Den maa dog vist have lidt Mindelser om, at der er noget, der hedder Lighed og Broderskab, og derfor burde den tage fat paa at rette de Fejl, der er.

Nu er det Forbrugerne, Regeringen tænker paa i dette Tilfælde; det er ogsaa meget paaskønnelsesværdigt, og det er vist klogt — naar man tænker paa Valgdagen, saa lønner det sig bedre. Men man skulde tænke paa begge Parter. Man kunde ogsaa godt tænke paa Eksporterhvervene. Forbrugerne og Eksporterhvervene har det for Resten ligedan over for Prisniveauets Belliggenhed her i Landet: i det Øjeblik, vi har et højt Prisniveau, ubehageligt for Forbrugerne, saa har vi i Regelen ogsaa et højt Omkostningsniveau, skadeligt for Eksporterhvervet. Jeg kan ikke se andet, end at Forbrugerne og Eksporterhvervet har fælles Interesser, de er for saa vidt i samme Baad. Vi har bedst af et Prisniveau, der ligner andre Landes, især de Landes, hvortil vi sælger Varer. Naar vi har det, saadan som vi har haft det i den senere Tid, at Regeringen og Organisationerne bestemmer Produktionsprisen herhjemme af Eksportvarer, og Markedet ude i andre Lande, den aabne Konkurrence, bestemmer Salgsprisen, saa er det ikke altid let at faa det til at hænge sammen. Det har det heller ikke gjort, og derfor synes jeg, der er al god Grund for Regeringen til — helst igennem sin Erhvervs politik, men vil den ikke det, saa igennem sin Skattepolitik — saa meget som muligt at raade Bod paa dette Misforhold.

Vi har faaet de Forslag, vi har stillet baade paa den ene og den anden Maade, afvist, ogsaa vore Ændringsforslag, saadanne har vi jo somme Tider stillet. Regeringen vil ingen af de to Veje, jeg her har nævnt. Den vil kun gaa den Vej: at give nogle Foræringer til de allerringest stillede, taget fra de allerbedst stillede, de, der